

Idet jeg altsaa ser paa Lovforslaget med det som Baggrund, at det vil være heldigt at gaa til en Statskontrol, vil jeg gerne gøre nogle faa kritiske Bemærkninger lige over for Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Det, der da ud fra denne Betragtning først er faldet mig paa Sinde, er, at vi ikke gøre Springet, om jeg saa maa sige, til en Statskontrol helt ud. Lovforslaget er i Virkeligheden ikke fuldstændig et Lovforslag om en Statskontrol, det er et Lovforslag om en delvis Statskontrol og en delvis kommunal Kontrol. Det er den største af de Betænkeligheder, jeg har ved Lovforslaget. Men selvfølgelig, ville vi i det hele taget ind paa Statskontrol, maa vi finde os i ikke saa faa Vanskeligheder, som kunne være ret beklagelige, men som ikke ere til at undgaa. Saadant noget som — hvad der ogsaa blev nævnt af det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds — at der vil blive en Del Smaaslagterier, som ville blive afskaarne fra at slagte til Eksport, er vist noget, vi blive nødte til at finde os i, hvis vi i det hele taget ville ind paa en Statskontrol. Det kunne vi beklage, og jeg hører til dem, der vil tage saa meget Hensyn som muligt til disse Smaaslagterier, der til Dato have haft en ikke ringe Bindtægt af at slagte til Eksport, navnlig vel til Norge, men her ville vi, som sagt, blive nødte til at resignere en Del. Men det Punkt, jeg har nævnt, og som for mig er mest betænkeligt, er, at vi komme til at give kommunale Slagterier og kommunalt ansatte Dyrslæger samme Ret til at benytte Statens Eksportstempel, som vi have givet Statens Dyrslæger. Det, tror jeg, vil bevirke, at vi ikke faa den Fordel af Statskontrollen, som vi skulle have. Det er jo nemlig saa, at Lovforslaget for det første bestemmer — det er i § 2 — at Slagtning til Udførsel kun kan foregaa i Staten tilhørende Slagterier, i private Slagterier af et større Omfang, der af Landbrugsministeren erkendes for at fyldestgøre de Fordringer, der maa stilles, og saa tillige i offentlige kommunale Slagtehus, og dernæst i § 3 siger, at der for de to første Kategoriers Vedkommende, som ere nævned under a og b, skal ansættes Statsdyrlæger, medens der for den sidste Kategoris Vedkommende ikke skal ansættes Statsdyrlæger, men antages kommunale Dyrslæger, som faa Lov til at benytte det Eksportstempel, der giver Ret til Udførsel af Kødet. Jeg tror, som sagt, at der er noget farligt ved dette, at der bliver ligesom noget halvt i hvad der fore-

slaas os, og at der derfor muligt ikke opnaas, hvad der skulde opnaas ved en Statskontrol. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa den Udvej, vel ikke helt at forbyde de kommunale Slagterier at eksportere, men dog at gøre Tilladelsen afhængig af Antallet af de til Eksport bestemte Kreaturer. Efter dette Lovforslags Bestemmelser mister et privat Slagteri, der gaar over til kun at slagte til indenlandsk Forbrug, Retten til Eksport og til at have en statsansat Dyrslæge, men der siges intet som helst der med Hensyn til de kommunale Slagterier. Hvis et saadant Slagteri blot udfører 10—5 pCt. af, hvad det slagter, vil det kunne beholde sin Dyrslæge og sit Eksportstempel. Der er her taget mere Hensyn til de kommunale Slagterier end nødvendigt. Jeg tør ikke afgøre, om Grunden dertil er, at den kommunale Side var stærkest repræsenteret i Kommissionen, men det kunde synes ret naturligt. Jeg kan godt forstaa, at der fra Kommissionens Medlemmers Side netop over for de kommunale Slagterier har været Grund til at se at faa saadanne Dyrslæger med Ret til at benytte Eksportstempel. Der kan saaledes have gjort sig finansielle Grunde gældende. De kunne have sagt, at skal der ansættes Dyrslæger for alle Slagterier og betales Halvdelen af deres Løn til Trods for, at Eksporten er saa lille, vil det i Forhold til den Nytte, man kan have deraf medføre en alt for stor Udgift. Man kunde tænke sig den Udvej, at Statens Tilskud til de af den ansatte Dyrslæger stod noget i Forhold til den procentvise Udførsel af Kød fra Slagterierne saavel de private som de kommunale, og at saaledes altsaa ethvert Slagteri, som vilde have Ret til Eksport, skulde have en statsansat Dyrslæge, men at Statens Tilskud til denne Dyrslæges Løn stod noget i Forhold til den Procent af det slagtede, som var bestemt til Eksport. Jeg nævner det for det Udvalgs Skyld, som faar med Sagen at gøre, som noget, der er værd at tage under Overvejelse, og som kunde føre til en for alle Parter tilfredsstillende Løsning.

Det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds (Bjerre) har allerede sagt om § 5, at den i ethvert Tilfælde i det væsentlige indeholdt, hvad vi fra Producenternes og navnlig fra Andelsslagteriernes Side kunde ønske, og naar han siger i det væsentlige, kan jeg maaske være enig med ham. Jeg mener rigtignok, at hele det andet Stykke af § 5, som gaar ud paa, at det Kød, som har faaet et saa-